

— Tað dýrasta vit eiga!

— Eg takki vegna børnini. Tey eru tað dýrasta vit eiga, segði Steinbjørn B. Jacobsen, tá hann hóskvöldið fekk barnabókaheiðursløn Tórshavnar býráðs. Hann lovaði, at hann fór at halda fram við at skriva barnabøkur.

Í einari av hesum komandi bókum verður helst sagan Una og Uni, sum Steinbjørn las hóskvöldið. Sagan er nýggj og ikki

prentað. Steinbjørn las eisini yrkingina Mett og til avlops úr savni sínum Tægr.

Marius Johannesen segði, at hann bleiv bæði bilsin og rørdur, tá hann fekk at vita, hann fekk barnabókaheiðurslønina. Hann las ævintýrið Tekannan hjá H. C. Andersen, sum hann hevur týtt.

Steinbjørn og Marius fingi 10.000 kr. í part.

Nevndin fyri Barnabókaheiðursløn Tórshavnar Býráðs hevur gjørt av at lata aðra heiðurslønina fyri 1985 til Steinbjørn B. Jacobsen fyri bókurnar «Hin reyða ryssan» (1979), «Maria og rossið» (1980), «Lív og dýrin» (1981), «Mia og Eyð» (1981), «Reyðan» (1983) og «Si og Sú» (1985) við hesi grundgeving:

Rithøvundurin hevur við ágrýtni útvegað upphaviligar foroysskar barnabøkur. Við bókaradnum um Mariu og rossið hevur hann gjørt eina væleydnaða roynd á sannlíkan hátt at lýsa liviumstøðurnar í nútíðarsamfelagnum við hendingum, sum foroyssk børn kenna aftur. Rithøvundurin hevur tikið upp nýggjan tátt við at lata bókina «Mia og Eyð» fara fram sum brævaskifti, og í bókunum «Lív og dýrin» og «Si og Sú» vil hann vekja ans fyri náttúruni. Í øllum bókum hansara verður stórus dentur lagdur á týðningin av samanhaldi.

Orð og myndir: hd

— Glæður men inntonkur

— Eg bleiv glæður, men eisini eitt sindur inntonktur. Hevði hug at kyrrast eitt sindur innan, segði Heðin M. Klein, tá hann takkaði fyri M. A. Jacobsens virðislon fyri fagra bókmentir.

Heðin segði, at hann hevur fingist við at yrkja, síðani hann var smádrongur. Allar yrkingarnar, hann gjørdi, tá hann var litil, eru til enn.

— Men tað er ikki mær fyri at takka. Mamma mín hevur goymt tær, segði hann og las sína fyrstu yrking. Hana gjørdi hann í 1957, sjei ára gamal.

Annars las Heðin yrkingar úr teimum trimum søvnunum, hann hevur givið út.

— Tað stóra takið hjá einum yrkjara er at finna sitt eigna lag, sitt eigna snið, segði Heðin og legði afturat, at hansara fyrsta «egna» yrking er frá 1967 og eitur Smædnar vónir. Hon er í savninum Væmingar og vaggandi gjálv.

Niels J. Arge greiddi frá arbeiði sínum at skriva um tey hendingaríku stríðsárin. Hann segði, at nógvir foroyingar, serliga tey ungu, vita lítið og onki um hesi ár. Tað er nakað seint nú, 40-45 ár aftaná, at savna upplýsingar, tí fólk minnst illa so leingi aftaná. Tað er trupult at finna sannleiksvitni, helt Niels Juel.

Niels J. Arge hevur leitað eftir tilfari í skjalasøvnnum uttanlands, eitt nú í London. Hetta tekur drúgva tíð og nógv er eftir at kanna.

— Nógvi meira enn eg sjálvur klári, segði rithøvundin, sum visti á týðningin í slíkum arbeiði við teimum kendu orðunum: Ein tjóð uttan søgu er ongin tjóð!

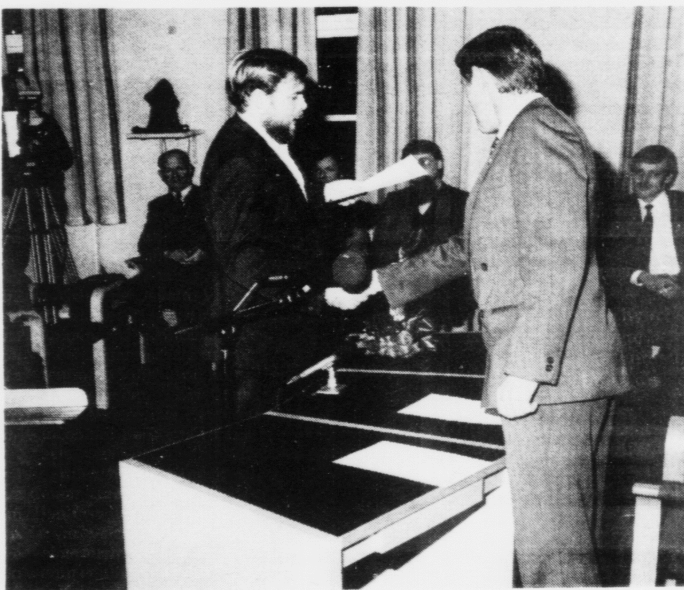
Jacobsens virðislon, var ikki hjástaddur. Og hann veit ikki enn, at hann hevur fingið hana.

Kristian Osvald Videre er á ferð í Fjareystri, men kona hansara Katrina, tók móti heiðurskjalinum og teimum 11.000 krónunum.

Systursonur Kristians, Eiler Videre, las eitt brot úr bókini Ferð mín til Jorsala.

Eiler hevur handrit til einar tiggju bókur, Kristian Osvald hevur skrivað, í varðveitslu. Hann hevur einarættin til tey og ætlanin er at geva tey út.

Kristian Osvald Videre verður 80 ár í mai næsta ár.

Virðislon M. A. Jacobsens fyri fagra bókmentir verður latin Heðini M. Klein.

Væmingar og vaggandi gjálv. Strandvarp. Ljóðsins ljós. Við væmingi og vaggandi gjálvi vóru tær har, varpaðar niðan á strondina, yrkingarnar hjá Heðini Klein.

So djarvar, so inniligar, á tremur av litum so reinforar og ektadar lærdu tær okkum at fanga ljósið í ljóðinum, hóma kosmos í gerandisdegnum. Gjøgnumskygdar av eymsleika og natúrligari blygdan siga hesar yrkingar, á nýskapandi skaldsligum máli, frá lúvins fyrbrigdum, og tær gera tað beinleiðis, opið og brennandi.

Nú skínur sólin, nú er lýtt.
Hon vermir arma hjarta mitt.

Og seyðurin tað hevur gott
tí ongin kavi var í nátt.

Og summardáin komin er.
Hon prýðir alla hesa ferð.

Hetta er fyrsta yrkingin hjá Heðini M. Klein, skrivað í 1957. — Eg havi verið ávirkaður av Hans A. Djurhuus og einum morgunsálmi, sigur Heðin.

Seinni, tá hann var 13 — 15 ár, var Janus Djurhuus stóra fyrmyndin.

Væl umtókta kamarkórið hjá Ólavi Jøkladal sang og nøkur skúlabørn spældu blokkfloytu á samkomuni í býráðssalinum hóskvöldið.

Ikki hjástaddur

Tann eini, sum fekk M. A.